

Тази плоча е прибрана сега въ артиката на църквата. Чувахъ, че нѣкой си контъ въ Мюнхенъ е билъ сродникъ на този Алексиадисъ и че морната плоча била фотографирана преди нѣколко години и му се изпратила фотографията. Надписътъ е отъ 1773 год.; той е на грѣцки съ следното съдържание: „Като престанахъ да нося отъ живота всички тяжести на свѣта, тукъ лежа борецътъ на име Алексиадесъ, имащъ домъ, но получихъ гроба, както се следва поради грѣха на Ева. . . Царю Христе, ти слава, щастие и сила за менъ и отечеството, дано ме поставишъ въ лоното на блаженитѣ.“

За да свършимъ съ тази църква нека добавя, че при земетресението въ 1913 г. въ женското отдѣление тъкмо надъ входа за мъжкото отдѣление, падна пластъ отъ мазилката, подъ която се откри друга стара изография. Казватъ, че по характерътъ си тази изография била сходна съ оная въ църквата св. Четиридесетъ въ Търново. И много важно е да се направятъ надлежнитѣ изучвания. Може би ще се установи, че църквата е била съградена още когато с. Арбанаси се е наричало Загорие, и че къмъ 1630 год. тя е била възобновена отъ ктитора Хаджи Георгу.

Сега въ тази църква се служи само на Великъ-денъ, а може би и на други голѣми празници, а въ моето дѣтинство, когато енорийски свещеникъ бѣ попъ Маринъ, всѣки празникъ църквата бѣше пълна съ богомолци.

Въ църковния дворъ къмъ западъ има построени нѣколко килии съ една доста голѣма градина предъ тѣхъ. Въ тѣхъ живѣяха две калугерици, прислужници на църквата. При отсъствие на четци тѣ помагала на свещеника. Четяха на грѣцки, понеже български не знаяха.

Църквата св. Димитъръ

Въ срѣдата на селото се намира църквата св. Димитъръ. Въ цѣлата северна страна на обширния ѝ дворъ, помня, имаше построени редица дукани, образуващи главната селска чаршия.

По конструкция църквата св. Димитъръ е подобна на църквата Рождество Христово. Сѣщо и тя има отъ лѣво параклисъ. Главната църква е раздѣлена на три отдѣления. Мъжкото отдѣление е послано съ голѣми квадратни тухли, а женското съ плочи. Около стенитъ на църквата и параклиса, както и въ всички други църкви, има направени неподвижни тронове за богомолцитѣ. Помня много добре, че цѣлата църква съ параклиса и артиката бѣше изографисана съ стеновъ живописъ. За съжаление, сега стенитъ сѣ измазани съ варъ и съ това сѣ унищожени всички надписи, отъ които можеше да се почерпятъ данни за миналото, за ктиторитѣ и даритенитъ.

Въ иконостаса има бележка, че е направенъ въ 1794 г. Той цѣлъ е изработенъ съ много изящна резба и е позлатенъ. Има тамъ и друга една бележка на грѣцки, че направата на иконостаса е съ иждивѣнието на „раби Божии Димо и Лада — *δούλοι τοῦ θεοῦ Δίμο καὶ Λάδα*. Значи, и тукъ намираме имена безспорно чисто български доказващи произхода на населението.

Въ една малка икона на св. Богородица, която се намира въ женското отдѣление, отбелязана е годината 1866. На друга пѣкъ икона въ мъжкото отдѣление, поставена отдѣсно надъ троноветѣ, е отбелязана 1786. На иконата изобразяваща Рождество Христово, освенъ грѣцкия надписъ отгоре: *ἡ γέννησις τοῦ Χυ*, написано е надъ главитѣ на вѣлхвитѣ на славянски: „*волки созвѣздами пѣтишествуютъ*.“